

VIITORUL DICȚIONAR LITERAR

In noua geografie literară a țării, un loc din ce în ce mai bine definit, pe care adăsurile de ordin bibliografic aflate în plină desfășurare astăzi, îl confirmă și, fără îndoială, îl vor imbogăți, este acela care aparține tinerilor scriitori de la Plătra-Neamț, aparuiți aici în ultimul deceniu, interval fertil ce a îngăduit o afirmare, din toate punctele de vedere, remarcabilă. Pe ce este vorba de poezie (exemplificată de un Aurel Dumitrescu, de Adrian Alui Gheorghe, de Daniel Corbu, de Emil Nicolae, etc.) de proză scurtă și de roman (unde s-au ilustrat, cu vigoare, Lucian Strochi și Vladimir Tescanu), ori de critică literară și de artă (cu C. Liveșcu și Marius Alexianu), valoarea creației ce se evidențiază aici dovedește că avem de-a face cu un grup de scriitori constituiți, care se distinge prin unitate de concepție estetică laolaltă și o pozitivă și laudabilă diversitate ce se revine orunde individualitatea se diferențiază. Un beneficiu refuz al model și o aderență la principiile de creație verificată de tradiția majoră a unei literaturi se întrevăd atât în lirismul auster, de o eleganță căutăta și arătată o evidentă cultură a sentimentelor — al lui Aurel Dumitrescu, ca și în poezia „în alb-negru” scrisă de Adrian Alui Gheorghe, ca și în poezia de semnate de Daniel Corbu în proză analitică și cu straturi de profunzime simbolică a lui Lucian Strochi și în romanul „modern” dar cu efecte inteligent căutate al lui V. Tescanu, în critica „de identificare” aparținând lui C. Liveșcu etc. Această ascensiune s-a produs în prezența unei anumite tradiții de cultură

„Poeme în alb-negru”

Cu volumul „Poeme în alb-negru”, cel de-al doilea, după cîte știm, Adrian Alui Gheorghe dă semne a fi unul din cei mai surprinzători poeți ai încheiatului an editorial. Ce motive avem să-l considerăm astfel? Mai întâi, neobisnuitul său putere de a scrie în ritm, obiectele și faptele vieții, oricît de fantomatice, de instabile ar fi ele: „Și pare unecori că un ochi din afară / privește și soarbe pină ce stăruie inimii / smulge...”. Poședă un „radar” cu un registru extrem de întins și de fin, care „descoperă” niștele existenței pe care mai întâi la sublimizează în intense impulsuri lirice, după care le re-convertește la starea de imagini, de grăit specific enorm, din care cauză „cad” stăte de greu în conștiință, încît produce adevărate scurci: „un ochi deschis noaptea / deasupra / înalțelor, / tot ce-l ascunsă îngropat / în afară și / înăuntru / de supune privirii scrutătoare a / întinerului”. Deși este o poezie a abstracțiunilor nu se ascultă numai cu inelctul; ci și cu singele, cu oasele, cu bățiile inimii, dezvoltînd ecouri ale căror reverberații cresc în intensitate pînă în durere, pe măsură ce sint apăsătoare tot mai adînc în inelct: „de multe ori / obiectele ne arată / în intimitate / rînilor lor / singurinde / și numele pe care le rostesc / ca o / zguduire a țobei de aer / în memorie, oase și / țeste / lubri vechi și noi desenate...”. Tematica, deși este extrasă din realitatea cea mai agrestă, mai halucinantă, cărbonească, este în mod constant organizată. Apoi bățiile cu imaginile care se adiază ființă; incertitudinea scurgerii timpului, în sensul (special) că nu toate evenimentele consumate se deversează în trecut, ci apar — neașteptate — în prezentul viu, activ, imediat, sub formă de remanențe, unor resturi naufragiate ale unui trecut care s-a scurs de mult. Apoi efortul disperat al ființei de a-și organiza un spațiu al său, pentru a nu fi vulnerabil de întempestiv simbolului care brăzdează existența ca niște gloanțe rălăcite, venite dintr-un însondabil înfinit. Mai toate poemela sînt meditații în care ridică întrebări: ce este adevărul, destinul, norocul, libertatea, necesitatea, întimplarea, prezența, absența, cuvîntul etc. Înteresează legitimitatea ontologică a obiectelor lumii; există cu adevărat ele? dovada că sint trebuie să fie necesitate, semnal fiindărilor lor. Altele cum le-am cunoaște simțindu-le numai însondabil abstract în nervii noștri avizi de certitudinii? Caută răspunsuri după un principiu „manicheist”: alb și negru, da și nu, adevăr și fals. Titlul cărții este programatic în acest sens. Mesajul este exorțator, alungarea din lume a urii și urii, cărbonești, în deșertăciuni. Înfrățirea lirică în este negura, crispată, cumva asemănătoare cu cea a lui Gheorghe Pittu, cel din „Cine mă apără”. Deosebirea că este mult mai „agresiv” în investigația lirică. I se poate observa chiar un rictus clinic, alidomă ca cel al chirurgului care deschide un țesut fără a se lăsa impresionat de durere, ci fiind sedus mai degrabă de frumusețea organizării celulare. Tot în această direcție îl bănuim și reflexul unei estetici bavoene, pe principii unei „homeopatii” lirice, prin care ființa se apără de moarte înelctivă și chiar cu moarte. Subconștientul, Memorabilia etc.; nu este cel îndebitate eunucit, frigid, în el nu se mai aruncă acele obiecte și acele fapte de care am dori să ne scăpăm. Dimpotrivă, acolo vom adăposti pe cele trănice, verificate: „o casă, o iubire, o durere...”. Eroul liric nu este însă morbid, dimpotrivă, este un individ vigorizat lașiță din comun, cu o forță simbiolizantă, stă față în față cu suferința, pătrunde victorios în tenebrele sufletului, pipăind, examinînd, cu singe rece, obiect cu obiect: „gol stau în mijlocul apei...”, „și-ți ia puluși / cu tot cu sînge / și la amprenta lîmbii...”.

Într-o imagine terifiantă („capul meu aruncat în coșul cu capete vizează...”) iar ochiul unui cap de femeie „cîtește poezia neascră,”

Izvoare bacoviene

de la Furtunile memoriei (1984) pînă la Bibliotecă din Nord (1988), cel de-al doilea volum, poezia lui Aurel Dumitrescu a parcurs un proces de esențializare, de distilare a elementelor impure, lirică alcătindu-se acum, ca și mai înainte, dintr-o cîntare încetă și în redă din punct de vedere al catalogului imagistic și unor alții profund și delicate. Pentru se deosebește în mod vizibil de componenții „generației '80”, față de care adaugă o anumită mitologie a liricii sale mai apropiată de lirica unor predecesori (Mircea Ivănescu, Petre Stoica, Emil Brumaru); lipsește, de asemenea, și ironia, înlocuită de o preponderență recurgere la aspectul ontologic, rod al unor îndelungate și prodigioase reflectii. Caracterul reflexiv al poeziei practice în Aurel Dumitrescu este impresionant în aceeași măsură cu economia deosebit de riguroasă a compoziției lirice; poetul gîndește în cicluri înfîlțate, emblematic (Intelectualitate, Memorabilia etc.); însăși imaginea este supusă unui tratament adecvat de esențializare și de purificare ce se dovedește de bun augur. Sobrietatea lirică și lirismul sînt adevărate linii de forță. De la declarația („Nu am trăit cîntîndu-ne poezii”) și pînă la ceea ce ne apare ca un adevărat program („Eu nu vreau să trăiesc / eu vreau să cîntesc”), tema liricii este învoată și cultivată obsedant, într-un mod care constituie o tulburătoare originalitate a autorului în poezia practică de generația cea mai recentă, preocupată de asemenea obsesiv — de aspecte nu întotdeauna poetice și „poetizabile” ale vieții. Experiența lirică nu se impune, în acest fel, ca un interesant factor de diferențiere. Dar lirismul cultivat de poet nu este steril și inutil, nu conduce la un lirism de ahabesc; înțelegem prin declarația („Cîntîndu-l trebuie să-i spun acum adevărul”) că motivația greacă de „adevăr” este preocupantă și se constituie ca o temă etică nu numai importantă ci „de căpătîi”. Motivația morală dictează caracterul sobru, al rostirii, o rostire întotdeauna îngrijită pînă la pedanterie, ceea ce dă o senzație apropiată de călătorie. Aurel Dumitrescu este un poet care se încrede încă în cuvînt, preferîndu-l pe care trebuie s-o remarcăm în vremea din urmă, cînd tot mai mulți sînt poeții

„Plimbarea prin flăcări”

„Plimbarea prin flăcări”, (1988) de Daniel Corbu este o apariție reprezentativă pentru poezia tînără actuală. Reprezentativă deoarece oglîndește o întreagă tendință poetică și o claritate și o relevanță particulară. Am putea înțelegi o stare tendință pornind de la acest volum, fără a pune deci în discuție și criteriul valorii.

Prin deplină armonizare a tehnicii cu vizuirea prin acuratețea și siguranța cuvintelor de perspectivă, Daniel Corbu ne trimite spre o poezie a aluziei, subtilă și provocatoare. Nu este vorba de aluzia culturală, cum s-ar crede la început, ci de o manieră specială de semnificare, de căutare a sensurilor, asupra cărora ne oprim.

O caracteristică primordiale este structura disorganizată a poemelor, dispuși nesfîrșit a eului care / nedusă / plîng de înălțare / și / diluze în favoarea dramatizării, a înscenării. Replicile extrapoezice și sensul; nu poezia este propusă, ci discuția despre poezie care crează și lirismul. Îl presupune, îl implică poezia înseamnă ceea ce rămîne neșus după căderea imaginii / tehnica este proprie lui Nichita Stănescu, dar preferată lui Daniel Corbu, fiind însă pusă în slujba unei sensibilități diferite: „Nu mai crede în himere / mă gîndesc tot mai mult la singurătatea ta / vai ție degeaba te-ai pregătut între cuvinte / nu mai crede în himere D”, subtextual, „șea zărilor pe limbele noastre”; sau stare de gratie, de inspirație. Poezia este un model, în sens de schemă abstractă, asemănătoare modelului atomic. De exemplu. Putem avea surpriza fizicienilor: ceea ce a constata la un moment-dat că nu este conform cu realitatea, dar continuă să fie utilizat și să dea rezultate practice, permițînd orientarea cu ochii închiși în labirintul adine al materiei; „nu-ți mai pune întrebări, e timpul să ești / printre lucruri / mai puțin definițiile lucrurilor / printre oameni mai puțin definiții omului / cuvîntul nu face uniformă lumea / ci mai mult adîncește / și mesajul pe care tu n-ai aflat că trebuie să-l duci / în pară o boală și suferi / în risul, în vîzului în inconstanța celorlalți / și-ți spui: omul de alături nu are o viață proprie fără mine / și beznă nu a destul de populată fără mine...”.

Întîlnim în această poemă un superb elegiu înclinat creaturului, a rostului său printre oameni, o replică modernă de o netăgăduită originalitate la celebrul „Albatros” baudelairean.

Este și o subtilă trimitere la „minus-cunoașterea” blagă, la adîncirea misterului, motiv asimilat surprinzător de personal, ceea ce din nou ne incurajează să afirmăm că sintem în fața unui poet care poartă semnul celor aleși.

Constant Călinescu

Desene de Simona Pop Procop

„Plimbarea prin flăcări”

„Plimbarea prin flăcări”, (1988) de Daniel Corbu este o apariție reprezentativă pentru poezia tînără actuală. Reprezentativă deoarece oglîndește o întreagă tendință poetică și o claritate și o relevanță particulară. Am putea înțelegi o stare tendință pornind de la acest volum, fără a pune deci în discuție și criteriul valorii.

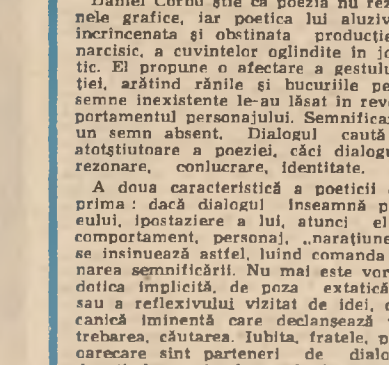
Prin deplină armonizare a tehnicii cu vizuirea prin acuratețea și siguranța cuvintelor de perspectivă, Daniel Corbu ne trimite spre o poezie a aluziei, subtilă și provocatoare. Nu este vorba de aluzia culturală, cum s-ar crede la început, ci de o manieră specială de semnificare, de căutare a sensurilor, asupra cărora ne oprim.

O caracteristică primordiale este structura disorganizată a poemelor, dispuși nesfîrșit a eului care / nedusă / plîng de înălțare / și / diluze în favoarea dramatizării, a înscenării. Replicile extrapoezice și sensul; nu poezia este propusă, ci discuția despre poezie care crează și lirismul. Îl presupune, îl implică poezia înseamnă ceea ce rămîne neșus după căderea imaginii / tehnica este proprie lui Nichita Stănescu, dar preferată lui Daniel Corbu, fiind însă pusă în slujba unei sensibilități diferite: „Nu mai crede în himere / mă gîndesc tot mai mult la singurătatea ta / vai ție degeaba te-ai pregătut între cuvinte / nu mai crede în himere D”, subtextual, „șea zărilor pe limbele noastre”; sau stare de gratie, de inspirație. Poezia este un model, în sens de schemă abstractă, asemănătoare modelului atomic. De exemplu. Putem avea surpriza fizicienilor: ceea ce a constata la un moment-dat că nu este conform cu realitatea, dar continuă să fie utilizat și să dea rezultate practice, permițînd orientarea cu ochii închiși în labirintul adine al materiei; „nu-ți mai pune întrebări, e timpul să ești / printre lucruri / mai puțin definițiile lucrurilor / printre oameni mai puțin definiții omului / cuvîntul nu face uniformă lumea / ci mai mult adîncește / și mesajul pe care tu n-ai aflat că trebuie să-l duci / în pară o boală și suferi / în risul, în vîzului în inconstanța celorlalți / și-ți spui: omul de alături nu are o viață proprie fără mine / și beznă nu a destul de populată fără mine...”.

Întîlnim în această poemă un superb elegiu înclinat creaturului, a rostului său printre oameni, o replică modernă de o netăgăduită originalitate la celebrul „Albatros” baudelairean.

Este și o subtilă trimitere la „minus-cunoașterea” blagă, la adîncirea misterului, motiv asimilat surprinzător de personal, ceea ce din nou ne incurajează să afirmăm că sintem în fața unui poet care poartă semnul celor aleși.

Constant Călinescu

Desene de Simona Pop Procop

„Plimbarea prin flăcări”

„Plimbarea prin flăcări”, (1988) de Daniel Corbu este o apariție reprezentativă pentru poezia tînără actuală. Reprezentativă deoarece oglîndește o întreagă tendință poetică și o claritate și o relevanță particulară. Am putea înțelegi o stare tendință pornind de la acest volum, fără a pune deci în discuție și criteriul valorii.

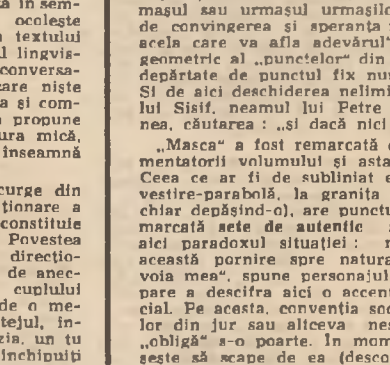
Prin deplină armonizare a tehnicii cu vizuirea prin acuratețea și siguranța cuvintelor de perspectivă, Daniel Corbu ne trimite spre o poezie a aluziei, subtilă și provocatoare. Nu este vorba de aluzia culturală, cum s-ar crede la început, ci de o manieră specială de semnificare, de căutare a sensurilor, asupra cărora ne oprim.

O caracteristică primordiale este structura disorganizată a poemelor, dispuși nesfîrșit a eului care / nedusă / plîng de înălțare / și / diluze în favoarea dramatizării, a înscenării. Replicile extrapoezice și sensul; nu poezia este propusă, ci discuția despre poezie care crează și lirismul. Îl presupune, îl implică poezia înseamnă ceea ce rămîne neșus după căderea imaginii / tehnica este proprie lui Nichita Stănescu, dar preferată lui Daniel Corbu, fiind însă pusă în slujba unei sensibilități diferite: „Nu mai crede în himere / mă gîndesc tot mai mult la singurătatea ta / vai ție degeaba te-ai pregătut între cuvinte / nu mai crede în himere D”, subtextual, „șea zărilor pe limbele noastre”; sau stare de gratie, de inspirație. Poezia este un model, în sens de schemă abstractă, asemănătoare modelului atomic. De exemplu. Putem avea surpriza fizicienilor: ceea ce a constata la un moment-dat că nu este conform cu realitatea, dar continuă să fie utilizat și să dea rezultate practice, permițînd orientarea cu ochii închiși în labirintul adine al materiei; „nu-ți mai pune întrebări, e timpul să ești / printre lucruri / mai puțin definițiile lucrurilor / printre oameni mai puțin definiții omului / cuvîntul nu face uniformă lumea / ci mai mult adîncește / și mesajul pe care tu n-ai aflat că trebuie să-l duci / în pară o boală și suferi / în risul, în vîzului în inconstanța celorlalți / și-ți spui: omul de alături nu are o viață proprie fără mine / și beznă nu a destul de populată fără mine...”.

Întîlnim în această poemă un superb elegiu înclinat creaturului, a rostului său printre oameni, o replică modernă de o netăgăduită originalitate la celebrul „Albatros” baudelairean.

Este și o subtilă trimitere la „minus-cunoașterea” blagă, la adîncirea misterului, motiv asimilat surprinzător de personal, ceea ce din nou ne incurajează să afirmăm că sintem în fața unui poet care poartă semnul celor aleși.

Constant Călinescu

Desene de Simona Pop Procop

Poeme de CORNELIU ȘERBAN

9 cîntece scurte

I. Iac-așa

Cîte cîntece pe lume, munte umbă fără nume, cîte doruri născ sub soare, unii rîde, alții doare, Muntele visează marea, zările cheamă-nserarea, noaptea care dimineață, iac-așa trăiește viața.

II. Mă uit, mă-ntreb

Mă uit cu ochi întredeschizi la floarea albă de cași și mă întreb de cite ori îmi este dat să mă apuc fierbințe răstătoare a verii și întornarea unui nuc și rădăsoarea de nisori... Pînă-n pustile țeceri.

III. Pastel

„Vară era, și, dintr-odată, zarea căbăru-nțunecată... Tot astfel și plecare vine / nu vei să crezi, dar eu n-înțin. Căvar de frunze-nii aștern, semne risipiilor eterne, uretea liniștii să cadă, apoi, cu ultima zăpăcă...”

IV. Litanie

Din clii călător am pornit sîntem mare tat mai puțin. Răpăși din viri la rădăcini, plîndu cu singe-adine mîhnit. Mă mir că încă mai rămîn, că pot de țoți ceilalți să știu / ...și o litanie îngin. Pentru acum și mai tîrziu.

V. Fără titlu

Sîntem trecători trecători pe această lume care unecori unecori nu știu cum e. Ba cum știu cum știu — însă însă e tîrziu tîrziu — Mesa strînsă.

VI. Frînt

Sînt în întregul ființei toată absoala poezilor nelăcșuși...

VII. Iarși

E, oare, totuși, cu poezii? Sa pare, da. Arareși, e-adevărât, dar sînt de-odată întredeschizi fiori. N-au nici o importanță omii, și țoți doar că, iată, s-o ixit clipa cea unică: ești iarși timid, stingaci, îndrăgostit.

VIII. Și doar...

Statuia mea de carne și de singe se-nviforează în străfînt și plîng. Iar mai apoi îl trece din se doare și se întoarce iarși către soare. Trăi, oare rînd, și reie, ca și luna. O altă viață de-odată, le-ogă spuna. O viață am, și doar cînta sînt o flăcăr alungînd pe vînt.

IX. Veacurile, clipele

Clipele, mîruntele, îmi macină muntele. Veacurile-adîncie, nu-mi cîntă stîncile.

În zbciumul mării

De unde, iar și iar, Măria spre zarea ce înalt îmbie?

De unde, unde, unde, unde!

„Nu știe Marea, nu răspunde.”

En passant

Pe cîmpurile albe și negre — și de citite alte culori — sînt doar un pion.

Destinul (șahist ce joacă, în multe cazuri, partide corbe, arătîndu-se a cînd mare maestru, cînd un batal ogeamii), destinul e gana să mă sacrificie în orice clipă.

Desigur, într-o anume stare de grație, înaintarea mea anonimă poate călători încununarea unui spectaculoase revese.

Însă lucrul cel mai trist pentru mine e să părăsesc tabla en passant.

ion pachia tatomirescu

Miinile domnului

Cantemir modelind coline...

In gelop, bouul și neaul-grindină, mugind prin arhipalelog marlar... și-murpurațele fructe nu se dau la o parte, și copilele zdrobesc starea, Enciclopedicula, piină-n semăntă...

Parcă te-aud și-acum, domnule Cantemir, rostind cu sufletul desfășurat dintr-un papirus caest, cu palmele roșii, fierbinți, în mișcarea... de declari — abraji ai pământului... renăscătoare!

o, Doamna, ciid demnită la stelar, în semăntea de meri, între două mării... Te-ai îndepărtat apoi — și din amurgul... hionidele tale tiute de pânjenii stelelor, au roii viespile în toate rânile mierii, de mare, de stare...

Coțofana magnezie...

Clipește coțofana de magnezia într-un măr, Enciclopedicula, și cad starea singelui în larba înaltă, uscătă, de loamnă! — Du-te — l-am zis — nu-s auză-n măr, mică-și coatele-noripate, n-orde-n... păduri-cetății, unde-s gălbenușii proaspate, de consum, din bălgui...!

Cine-ți dă dreptul de-a spera starea...? În pentru un pormen curuz, doborât, cum te mai prind, îți pa-luzes aripile, îți fring zborul...!

Și-a pornit ca un glon, domnule Cantemir, în alămiere-amurgului...

Încintec de rostot

la stingerea firmamentului

Mură-stea, ori stea-că-mură, măr în mărgăritel de gură, grol de rol — aur ce-l ai, la miresco-legaștea, lă labirint mea să stea — că furăna mică Luna, vireoleci... bari avocii și lășerii de lămină pling jertfii din gădăni — aburi finiei de fână, suflete, aripi de-albini...!

Măr în mărgăritel de gură, grol de rol — aur ce-l ai, mură-stea, ori stea-că-mură, măr năsește-mă din zgoră, măr năsește-mă caest — să nu fiu Finiei lest...!

Grădă cu Dragos Filip

teatru

Numele spectacolului

De-abia în spectacolul de marioneta putem vorbi de teatralitate extremă, de creativitate scenică eliberată de convențiile realității și de rigorile sau limitele naturaliste. Și ca să merg cu trăsutul până la sfârșit, adăug că aici, printre lăptos, este capătul de drum al puterii imaginativității mimantice, pe care monștrii numite „de proză” nici măcar nu-și inventează. Ori de îndrămet și de inventivitate ar fi regiștrul, scenografiul, actorii. Mi-a-mintesc de scena extraordinară a născorului apuraler, în lumina rece, stroboscopică, din Măcheth-ul lui Aurel Manea de la Ploiești, de monștrii acelei înșiripii coborând peste destina în Marla și ogii ei, de Dragos, semnat la Brașov de Mircea Marin, de elementele de fantezie desfășurate în spectacolul de marioneta construit de Galopu, Mănușiu, Frunză, Oniș, în cele mai elaborate creații ale lor și în dauna ei, ci potențându-și-o măturărea ca am fost încântat de unul din noștri de vară, spectacol de autor de Cristian Pepino (traducere, adaptare, regie, scenografie).

Nu e o montare reductivă, nici o simplificare a la Charles Lamb. E un Shakespeare citit aproape integral, vocea fiind interpretată într-o interpretare a felului teatrului radiotelefonice adică cu rostiri clare, cu intonații destinate dar fără performanțe actoricești. În schimb, spectacolul este însoțit de un spectacol divers, plotez farmecătoare de fantezie, de efecte regulate, de caricatură și delicatete, de satabană multicoloră se constituie într-o vizionare.

Cristian Pepino vede Vănu lui noștri de vară întâmpinându-se grație fanteziei unor păpușari, jucându-și dintr-un jocul lor de acțiune în lumea de teatralitate devine pe deplin operantă, o lume de baam animată, marionetă și stă vizibilă tot timpul, deși stău în penumbra, dar arăta lor e atât de mare că urele acuză nu a atenției de prezentare lor. Lumina și crepuscular scena are penumbra colorată creatoare de atmosferă și mister. Păpușii sînt splendidă. Oheron și Triana plutește deasupra scenei, doi urzici confundându-se cu reflecțiile pământului, cu arborii și paștele pădurii. Mașterii actori, Egeus, Philostrate, cei patru îndrăgostiți, sarda, palatul lui tot înfrățit și caraghios, jucându-și înfrățirea paritativ în chelie parodice. Zănele sînt stuturi subțiri și delicate, înconjurându-și regina sau pe Bottom ce o au-

constantin stan

AGERDA

Prinde în palmele tale (sau te mulțumește doar lăzura realității ei)?

El însuși — dînd senzația de dejă vu, deja conșu — trecea nepăsător dintr-o lume în alta fără să-i pese de vestețele hainelor sau comportărilor sale. Deșteptate în mine mai întâi febra neliniștităre a căutărilor și anume ce pe care trebuia mai întâi să-l aflu pentru a ști ce căuta.

poate chiar această fanizare cu temă Impusă „La Gerda”, sau „Pensivna Gerda”, pentru că mai apoi să răcolești, să cauți în acea penumbra plonon în jurul cărții trebuia să arăvi-totez tot și o vedeașerăși, o inventașerăși călăi mai putea aduce aminte pe Caterina cea blîndă, fulgurantă imagine a unei copilării care apărea după ani de zile cu frînturile ei din care încerca să compui o poveste. Îi trimiseși pe don Teofil înapoi, în secolele momente legate în amintirea ta de dispariția Caterinei, și prezența tot mai insistență e umul ai treilea în masa voastră semănînd sau nu cu acest don Teofil (un don Teofil cu care începuși să pierzi după-amiezele întrînd în penumbra după ce serviseși masa în vremea liceului, împingînd povestile pînă tîrziu după miezul nopții în vremea studenției, urmîndu-și în drumurile sale nocturne prin oraș). Descoperînd că, în afara cuvintelor, amintirile tale nu au nici o altă consistență, că imaginile acelea ce se revărsau în cuvinte puteau fi manevrate după propriile vînturi sau necesități. Nu aveai cu ce să le concretizai. Nici un alt suport de material în care să afirma sau le nega. Și toate acestea în timp ce tu doreai să afli adevărul.

voră în dreptul numelui tău, deși era evident că la câteva materii sărăci un cap peste ha-remul cunoștințelor unui elev chiar și eminent. Pentru tine însă nu intervenea niciodată tata, tu nu făceai niciodată multe în fața carnetului de note sau a tezei, primind orice cu o detașare intrinsecă pentru profesorii care, parcă, așteptau ca odată și-odată să-ți gesești din plăcitate reacții. Singurul tău gest de frondă școlară era absența de la serbările școlare; îți anunțai tatăl că ai terminat cu media catorze, că ai fost clasificat al doilea sau al treilea în vîrstă la care eu mă înnebuneam — și-i înnebuneam pe colegii și băieții de la cealaltă — cu „Let it be” și le înșinuam că mi-aș fi dorit atât mult să-mi recite: „Eu știu, e-o să mă înșelă chiar și mine / Dar fiindcă azi mi te dai totuși am să te lert / E vechi păcatul și nu esti prima vinovată”.

Prinde în palmele tale (sau te mulțumește doar lăzura realității ei)?

El însuși — dînd senzația de dejă vu, deja conșu — trecea nepăsător dintr-o lume în alta fără să-i pese de vestețele hainelor sau comportărilor sale. Deșteptate în mine mai întâi febra neliniștităre a căutărilor și anume ce pe care trebuia mai întâi să-l aflu pentru a ști ce căuta.

poate chiar această fanizare cu temă Impusă „La Gerda”, sau „Pensivna Gerda”, pentru că mai apoi să răcolești, să cauți în acea penumbra plonon în jurul cărții trebuia să arăvi-totez tot și o vedeașerăși, o inventașerăși călăi mai putea aduce aminte pe Caterina cea blîndă, fulgurantă imagine a unei copilării care apărea după ani de zile cu frînturile ei din care încerca să compui o poveste. Îi trimiseși pe don Teofil înapoi, în secolele momente legate în amintirea ta de dispariția Caterinei, și prezența tot mai insistență e umul ai treilea în masa voastră semănînd sau nu cu acest don Teofil (un don Teofil cu care începuși să pierzi după-amiezele întrînd în penumbra după ce serviseși masa în vremea liceului, împingînd povestile pînă tîrziu după miezul nopții în vremea studenției, urmîndu-și în drumurile sale nocturne prin oraș). Descoperînd că, în afara cuvintelor, amintirile tale nu au nici o altă consistență, că imaginile acelea ce se revărsau în cuvinte puteau fi manevrate după propriile vînturi sau necesități. Nu aveai cu ce să le concretizai. Nici un alt suport de material în care să afirma sau le nega. Și toate acestea în timp ce tu doreai să afli adevărul.

lăzura realității ei)?

El însuși — dînd senzația de dejă vu, deja conșu — trecea nepăsător dintr-o lume în alta fără să-i pese de vestețele hainelor sau comportărilor sale. Deșteptate în mine mai întâi febra neliniștităre a căutărilor și anume ce pe care trebuia mai întâi să-l aflu pentru a ști ce căuta.

poate chiar această fanizare cu temă Impusă „La Gerda”, sau „Pensivna Gerda”, pentru că mai apoi să răcolești, să cauți în acea penumbra plonon în jurul cărții trebuia să arăvi-totez tot și o vedeașerăși, o inventașerăși călăi mai putea aduce aminte pe Caterina cea blîndă, fulgurantă imagine a unei copilării care apărea după ani de zile cu frînturile ei din care încerca să compui o poveste. Îi trimiseși pe don Teofil înapoi, în secolele momente legate în amintirea ta de dispariția Caterinei, și prezența tot mai insistență e umul ai treilea în masa voastră semănînd sau nu cu acest don Teofil (un don Teofil cu care începuși să pierzi după-amiezele întrînd în penumbra după ce serviseși masa în vremea liceului, împingînd povestile pînă tîrziu după miezul nopții în vremea studenției, urmîndu-și în drumurile sale nocturne prin oraș). Descoperînd că, în afara cuvintelor, amintirile tale nu au nici o altă consistență, că imaginile acelea ce se revărsau în cuvinte puteau fi manevrate după propriile vînturi sau necesități. Nu aveai cu ce să le concretizai. Nici un alt suport de material în care să afirma sau le nega. Și toate acestea în timp ce tu doreai să afli adevărul.

lăzura realității ei)?

El însuși — dînd senzația de dejă vu, deja conșu — trecea nepăsător dintr-o lume în alta fără să-i pese de vestețele hainelor sau comportărilor sale. Deșteptate în mine mai întâi febra neliniștităre a căutărilor și anume ce pe care trebuia mai întâi să-l aflu pentru a ști ce căuta.

poate chiar această fanizare cu temă Impusă „La Gerda”, sau „Pensivna Gerda”, pentru că mai apoi să răcolești, să cauți în acea penumbra plonon în jurul cărții trebuia să arăvi-totez tot și o vedeașerăși, o inventașerăși călăi mai putea aduce aminte pe Caterina cea blîndă, fulgurantă imagine a unei copilării care apărea după ani de zile cu frînturile ei din care încerca să compui o poveste. Îi trimiseși pe don Teofil înapoi, în secolele momente legate în amintirea ta de dispariția Caterinei, și prezența tot mai insistență e umul ai treilea în masa voastră semănînd sau nu cu acest don Teofil (un don Teofil cu care începuși să pierzi după-amiezele întrînd în penumbra după ce serviseși masa în vremea liceului, împingînd povestile pînă tîrziu după miezul nopții în vremea studenției, urmîndu-și în drumurile sale nocturne prin oraș). Descoperînd că, în afara cuvintelor, amintirile tale nu au nici o altă consistență, că imaginile acelea ce se revărsau în cuvinte puteau fi manevrate după propriile vînturi sau necesități. Nu aveai cu ce să le concretizai. Nici un alt suport de material în care să afirma sau le nega. Și toate acestea în timp ce tu doreai să afli adevărul.

lăzura realității ei)?

El însuși — dînd senzația de dejă vu, deja conșu — trecea nepăsător dintr-o lume în alta fără să-i pese de vestețele hainelor sau comportărilor sale. Deșteptate în mine mai întâi febra neliniștităre a căutărilor și anume ce pe care trebuia mai întâi să-l aflu pentru a ști ce căuta.

poate chiar această fanizare cu temă Impusă „La Gerda”, sau „Pensivna Gerda”, pentru că mai apoi să răcolești, să cauți în acea penumbra plonon în jurul cărții trebuia să arăvi-totez tot și o vedeașerăși, o inventașerăși călăi mai putea aduce aminte pe Caterina cea blîndă, fulgurantă imagine a unei copilării care apărea după ani de zile cu frînturile ei din care încerca să compui o poveste. Îi trimiseși pe don Teofil înapoi, în secolele momente legate în amintirea ta de dispariția Caterinei, și prezența tot mai insistență e umul ai treilea în masa voastră semănînd sau nu cu acest don Teofil (un don Teofil cu care începuși să pierzi după-amiezele întrînd în penumbra după ce serviseși masa în vremea liceului, împingînd povestile pînă tîrziu după miezul nopții în vremea studenției, urmîndu-și în drumurile sale nocturne prin oraș). Descoperînd că, în afara cuvintelor, amintirile tale nu au nici o altă consistență, că imaginile acelea ce se revărsau în cuvinte puteau fi manevrate după propriile vînturi sau necesități. Nu aveai cu ce să le concretizai. Nici un alt suport de material în care să afirma sau le nega. Și toate acestea în timp ce tu doreai să afli adevărul.

lăzura realității ei)?

El însuși — dînd senzația de dejă vu, deja conșu — trecea nepăsător dintr-o lume în alta fără să-i pese de vestețele hainelor sau comportărilor sale. Deșteptate în mine mai întâi febra neliniștităre a căutărilor și anume ce pe care trebuia mai întâi să-l aflu pentru a ști ce căuta.

poate chiar această fanizare cu temă Impusă „La Gerda”, sau „Pensivna Gerda”, pentru că mai apoi să răcolești, să cauți în acea penumbra plonon în jurul cărții trebuia să arăvi-totez tot și o vedeașerăși, o inventașerăși călăi mai putea aduce aminte pe Caterina cea blîndă, fulgurantă imagine a unei copilării care apărea după ani de zile cu frînturile ei din care încerca să compui o poveste. Îi trimiseși pe don Teofil înapoi, în secolele momente legate în amintirea ta de dispariția Caterinei, și prezența tot mai insistență e umul ai treilea în masa voastră semănînd sau nu cu acest don Teofil (un don Teofil cu care începuși să pierzi după-amiezele întrînd în penumbra după ce serviseși masa în vremea liceului, împingînd povestile pînă tîrziu după miezul nopții în vremea studenției, urmîndu-și în drumurile sale nocturne prin oraș). Descoperînd că, în afara cuvintelor, amintirile tale nu au nici o altă consistență, că imaginile acelea ce se revărsau în cuvinte puteau fi manevrate după propriile vînturi sau necesități. Nu aveai cu ce să le concretizai. Nici un alt suport de material în care să afirma sau le nega. Și toate acestea în timp ce tu doreai să afli adevărul.

Grădă cu Dragos Filip

film

«Martori dispăruți»

După născorul de public al Ministerului Bucureștilor (înscușu cu Drănescu) și terminată cu Titul se plătește), Eugen Barbu și Nicolae Paul Mihail ne propun un nou serial cu „va urma”, inaugurat de Martori dispăruți, film de aventură a cărui acțiune este însoțită de o serie de situații inedite se desfășoară cu un veșu în urmă într-un București paritativ, cu personaje exotice și pitorești.

Sarea și piperni unul astfel de gen cinematografic, mult gustat de largi categorii de spectatori și conștituie eterna confruntare între cel bun și cel rău, deși nu întotdeauna diferențele se lasă ușor detectate pe parcursul mai multor reprize de acțiune justifiară, în diverse procente justifiată dramatic, cu un final deschis, ce lasă multe porțile epice pentru viziunile următoare ale naratorului.

Miza luipele, urmĂrilor, asasinatelor, escananelor, aventurilor, intrițiilor, loviturilor de teatru, ambuscadelor, evadĂrilor etc. este este în Martori dispăruți o lădă cu biușieri ascunsă, furată, descoperită, subliniată și, în final, năstrășă posesorului legitim, descendenta unui boier bogat ale cărui rude devin personajele unei singurase și palpabile cronici de familliaritate.

Agatha Săltineanu este înlocușă de năstrășă Zulia, femeie întreprinzătoare sosită din America, cu ginđuri novatoare, mai ales pe tĂrim financiar, într-un perimetru acuzat pe nedrept de nepotrivit termen de balcanism. Abia și fără prejudecĂli, nu lipsită de gustul aventurii, Zulia, interpretată de Marga Barbu, lasă desparte născorului în trasa sa pentru a fi necesar completat pe viziunile tristiciori epice. Acțiunea creionează cu discreție tipul de femeie modernă, gen „fin de siècle”, nu fără a apela la resursele de vitalitate și umor ce i-au caracterizat precedentele ipostaze interpretative.

Justifiari sînt de astă dată Cherașim Cudubli și Eremia StĂvaru (alias Ulgi), interpretați de Șerban Botez și Robi Ceb, cu biografii colorate și principii certe, nu numai călĂreți și lășari perfecți, dar și capabili să însufe inteligent în tactica și strategia jocului impus de canoanele genului Constantin Codreanu și Alexandru Lușu în rolurile fraților Vulpescu, relevînd două fațete ale goanei după aur, una jalonnată de fĂrțĂrie și

violență, cealaltă de avaria și supliciul. Galeria maleficilor este completată de un conte ușor ramolit și crud (interpretat cu ironie detășare de Ion Cojar), bancher pentru care scopul scuză mijloacele, contracarat în timp și etface al simpaticii virtușii ai cavalcerilor.

Și cum aceste din urmă predomină în economia filmului lăsd preu pușin spațiu pentru a circumscriere istoric, social și umană mai precisă, licențele și inadverșentele temporale devin evidente (cel puțin în unele costume, în arșterile foloșite cu deosebită generozitate, în mișcarea din planul secund, fundal tratat cu neglijență).

Regizorul Dan Mironescu, puțin remarcat pînă acum după un micodrețu film artistic — Jachetele galbene, și cîteva corecte documentare, pare a fi mai degajat în orchestrarea exteriorelor, unde numeroasele urmĂri și ambuscade nu girul unor reputașii specialiști în cascadorie.

Timidele încercĂri de conturare a atmosferei de epocă (realizate cu efecturile nu întotdeauna lipsite de succes ale autorilor ambianșei plastice — Radu Corolea și Mișu Trandafira), lipsa de decorașii din clădĂri, ure situatĂri sau personaje arșterile vizibile în ansamblarea principalelor momente ale acțiunii, creditează peste limite a neoverșimului, rĂmin mlușuri care bĂndĂnescĂr acest încenut de corolĂ reșterile fĂrte încenut comine reșterile vĂrtește îndolășite anuleșĂr în bunĂ mĂsurĂ eforturile nepotrivite de a oferi dublul unui film ne mĂsură așteptĂri...

Călin Stănculescu

Poeme de Ion Iuga

Lada cu vise
Citeva scinduri de stejar jeluite cu Polen
de crini
suprafețe încrustate de cuțit
gura miresei prin citiva veacuri
umozite de cîntecul lor lacrimat

citeva scinduri de stejar îmbrăcate-n cast
de sinducic
gata de zbor pe fiecare muchie
ladă de zestre în casa mea
această ladă cu vise
ferecată de brațele miresei

Mesagerul umbrei de măsline

Orb
Homer a ajuns pînă la mine
în casă
cîntînd toate pietrele drumului
pacea a lăsat-o în grădinile Greciei

Intr-o nesfîrșită noapte
orbul mi-a intrat în casă
grițuindu pe veșmintele lui
frigus ploaia
așchii de scut și săbii frînate
în zidul hotarelor

mi-a dăruit furtuna
pacea lăsa-o în grădinile Greciei

noaptea continuă încă
și în ograda mea pacea se lasă așteptată

sigur
era orb
ajuns la poarta casei mele

I-am ospătat cu lapte de capră
și cartofi prăjiți în jarul incendiului

li desfac capacul
soarele se ridică pe deal
și albiturile miresei împlinesc cîmpul
cîntă somnul în doi și trecerea prin văi
pînă închid semnele viei în busuicul
uitat de străbunici pe un colț de icoană
și pun lacăt cu șapte chei în locul inimii

plac însoțit de lada cu vise
la tîmful mării
fulgerată de valuri zace acolo pe plajă
și încetată inteligentă
aeriană terasă pentru pescăruși

suprafețele ei încrustate-s de sare
oglinzi pentru cel însingurat în așteptarea
unicei nave
care-l va duce spre sine

inchei în lada cu vise pe țărni
cu cerul îngropat și ei alături
mă spîl cu polenul cuvintelor uitate

Iarnă la Văratec

Călugări negri
împovărați de zăpadă
cu mîini albe mă îmbrățișează
și-mi ascund dimineața
adevărul care mă caută pe munte

vioța mea dincolo de coaja capacilor
cu ochi întorziți satul își uită seara
fără știrzenia
ne îmbracă figul
în demnitatea lui subțiriindu-ne
pînă împătuit se prelăce în lumină

luge scorpionul prin întuneric
plutec pe-un loc imaginat
unde încetată soafia mai dansată încă
pe obrazul marelui duminici

dansul ei noște lamă și umbra
de flăcări care șergulesc după mine
cum ne apropie orderea noastră de cîntec

călugări negri arborii
prin albe pinetele figului
se-ascund să ne isca deoască

Impozit pe dimineața poeziei

în noaptea fără somn sparg în zid
o ferăstrău
și mă zidesc acolo
spațiu pur dintre cuvinte albe țovor de var
pe care lucrăscă noaptea și luna vinută
prin lăunținea adusă de vînt

surdă orchestrația căderea materiei
insensibilă din acel cub gol
desenat în sid loc al unei invocate
sinucideri

ineadîbil zvon al unui clopot îngropat
impozit pe dimineața poeziei

cărămidă în cădere usucă aerul și talbur
ridică norii galbeni peste pisici fără odăpost
în cubul născut în zid întră poeziei
manechin într-o vitrină ascunsă străzii
plivindu-și vocala dintre norioase consoane
cu invizibile degete de diamant
alege praful rîndurilor sale între pagini

verb presat ca o plantă între două laspezi
de moară
spațiu pur și cald ca un strigăt
cu lăuntric ecou mie însumi audibil

Grădina cu mere

Am intrat în grădina cu mere
grădina fără garduri
pe foaja unui deal însoțit

fără porți
fără paznici
grădina cu mere sprîjină cerul

aerul miroase ca mărul din Iarabă
aerul inspire aici libertatea
libertatea care gustul unui măr proaspăt
culea

grădina cu mere
libertatea
pe foaja unui deal însoțit

fără garduri
fără porți
fără paznici

un deal însoțit în obrazul luminii

Seara în grădina de platră

Au obraz de piatră
gustă
din cer ara
tulpinile
printre ruini coborite în nisip

glasul lor
loșnește
ca vîntul sugrumînd platra
lacrime perforază durerea
fruct verde
și lumină creangă aprinsă pe apă

Secetă

seara subțiază tulpina
intunecă lăptul zierii
numai vocața ne năinișită
aliberează timpul
mîrînd cu fiecare clipă
în lăunțea piebei

e minereu de cuvinte
furtună de alături
peste lițăcări

ca tulpina
flința mea se întunecă
apropind scrumul

chipul meu sărat
nu mai respiră
de atîta secetă

ganie, semete în ordinea lor deasvîrșită —
mi-am dat seama că de mult mi-aș fi dorit
ca să tin un jurnal în care să-mi fi notat măcar
cun am vremea în culare sau culare și
în câmbiarii mele, cum arăta bălăncuța
camera mea, cînd mi s-a împlat o poveste
sau alta. Încercarea mea de a reconstrui
din literale acelea ceva din atmosfera vremii
se lovea de corectitudinea cu care asternu-
sem numai și numai semnele scrise de învâ-
rșirea pe pînă de pe care s-a abătut din be-
cedar. Nici o greșală, nici o mîzgălitură,
nici un alt cuvînt nu se strecuraseră spre a
spune mai convingător decît infioratele m.
n. M. N. o. O. o. I. ol. A. a. Ana — despre
cum eram cînd se întâmplau și cum se în-
tîmplau toate acestea.

Elena te-a surprins în chiar aceste momente
de răsoare febrilă a călătului, cîntînd mereu
dezmăgînt urma a ceva ce stii că-a existat și
care, lată, ce surpriză teribilă, nu mai dă nici
un semn concret al existenței sale, privind
peste umărul tău — erai așezat direct pe co-
vor — a bășit antlaşamă din palma făcînd
ca fața să îi se întindă de roză și algecui
zvîcnind sub piele: „formidabil, ca idee gro-
zavă”, a spus aproape smulgîndu-ți căteul din
mină. „E-un cadou foarte frumos!” A început
să-l răsfășie încetul cu încetul, sorbind parca
și carnala mirosind violent pe hirtia dela în-
gălbenea.

S-a așezat la biroul meu și, decoperind
printre creioane, pixuri și stilouri un toc pe
care-l foloseam pentru plănșele în tuș, i-a
venit ideea de a mă pune să-i scriu pa-
gina de gardă a căteului o dedicație. „Dar
neapărat cu tocul și-o peniță veche și să
încerc să faci literale cum le făceați pe vre-
mea aia!” Mi se putea abătută pronunțea
ei — ce i-aș putea scrie și cum să las căteul
în mîinile ei? Poate mie mi-a scăpat
vreo greșală, poate va rida de stîngăcia
mea. Nu, nu în primul rînd e peniță și să
oferi cuiva căteul tău din clasa întâi. Mai
bine îi dăruiesc un disc, unul din discurile
mele preferate decît această jerpălitură de
caiet care pentru ea nu are nici o valoare.
Elena, simțindu-mi ezitarea, a înalțat pre-
gătînd, cu un gest ce nu admitea refuz, că-
limara și tocul. „Hai, Mihai, te rog” și în
cele câteva secunde în care de ezitare, mi-a
fixat îndelung de parca, odată privirii în-
toarsă, ar fi pierdut pentru todeauna po-
sibilitatea de a mă convinge.

Simțeam că în spatele acestui rîsăfăt se ascunde
ceva foarte important pentru ea? Nu, deci bă-
nuial că era mai mult decît un capriciu sau
un mod de a alina din dor neînsomnat, că mai
modest cu puțin, doar cu valoare simbolică
afectivă, pentru a nu te pune în situația de a-
i oferi, luat de entuziasmul clipel, vreun obiect
la care să îi fi foarte mult.

Brăncuși
Bunăoară
Era un copil năzdrăvan
Și cînd n-avea ce face
Se juca de-a lucrurile
Pe care le mîngîia
Cu mîinile miraculoase
Cu gîndurile în același timp
Cu materia.

Și cum le atîngea
Pe loc se prefăcea
Lin,
În ou, paște, broască
Cocoș, pîngulă,
Unor în om.
În Dămigăoară.
În sîrut,
Și așa mai departe
Se tot mîngîia
Pînă deveneau ale inșalei mîini,
Aripi,
Păsări intragi
De aur, de loc

Și-ncapea să se-nvîrtească
La-nceput mai încet,
Apoi mai tare, mai tare,
Pînă se prășimbau
În zboruri adevărate
Cora-ncapea să-l ridice
Să-l omăgoască
Pînă se pierdea
În înch.

Că se crucea lumea, și
Spunea despre el,
Că merge prin timp
Ca pe bulăvar.

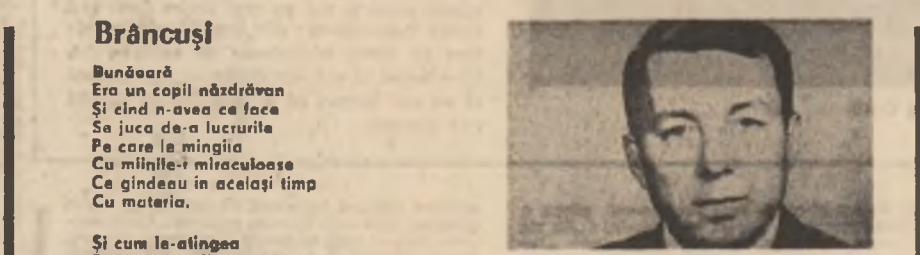
Dar el își vedea
De zbor
Și se tot ducea
Pînă dincolo,
Fără sfințit
Fără-nceput.

Bunăoară
Era un copil năzdrăvan.

Raluca Origorcea: „Paisaj”

d. I. Filipescu

Se duce pădurea

Dași ne-au apus băbînil
Că pădurea este
Părea de copaci
Creșcuți într-o poveste,
Am vrut cu tot nădușul
Să facem mai reală
Să-i mîngîiem arbuții
Să-l curățăm iatărilor
Să o legăm în ceruri
De gînduri cu o stoaară
S-o scrijelim pe o sceară
Cu dinții ruși de floră,
Să-i stringem ghem poteca
S-o punem după tulă
Să rădicăm drumuțul
Cînd caută o trulă
Să fluierăm a mure
Spre noi urșul să meargă
În zbor de reveriță
Să-rînd din creangă-n creangă
Să adunăm ariici
Să-i pupăm la răzevă
Și-n liniștea adîncă
Să-nțindem cite o cergă
Pe care rîul curge
În murmur de sîrut
Reconștinînd minunea
Dintotdeauna rut.
Dar nu mai e pădurea
Să-a dus, a dispărut.

plastică
Ars
amatoria

Actul artistic interpretat de tînă-
rul grațian este actul de creație, ca-
racterizat de o mare densitate idealică
(și critică, evident), este foarte euzetător
de demn de toată lauda. Numai că arti-
stul îi simți prea mic pentru a atînga
înălțimea unui asemenea zbor. Frustru-
șea desenului, ca și spectaculozitatea
ascultător de idei și unora de inter-
pretare grațioasă a simbolurilor plastice
paradoziale, de la Rafael la Goya și de
la Cezanne la Harizan, creează im-
presia că, în totu, aceste „scenuri pa-
rodice” nu se vor dați oglîndirea în-
o cheie amar-ironică a lumii interio-
re a portrei lui-geneis al artistului.

muzică
m

Un recent concert al orchestrei
simfonice a Filarmonicii „George
Enescu” a prorus publicului bucureș-
tean înțînerea cu doi interpreti din Ti-
misoara: dirijorul Remus Georgescu și
pianistul Dragoș Mihăilescu, ilustrînd
două „virute interpretative” diferite —
dirijorul și compozitorul Remus Geo-
rgescu este un nume binecunoscut în
viața muzicală, în timp ce pianistul
Dragoș Mihăilescu se găsește la puțin
ani de la absolvirea Conservatorului
bucureștean. Iată deci un prim ele-
ment de natură a trezi interesul pu-
blicului și atenția criticilor muzicale.
I-am ascultat deci colaborînd în redă-
rea Concertului nr. 4 în sol major pen-
tru pian și orchestră de Beethoven,
partitura deosebit de dificilă din punc-
tu de vedere al coordonării solist-an-
sambulu orchestral. Interpretarea a
convîns în primul rînd, cred, deoarece
între datele artistice fundamentale ale
celor doi muzicîeni există suficiente
apropieri de substanță. Tînărul pianist
timisorean posedă o personalitate arti-
stică unde dominantă este, cred, sen-
sibilitatea înțînind a se „îmbrăca” în
hainele rafinamentului. Cu alte cu-
vînte, în acest concert, în care genul

O prietenă
Imi aduc bine amînta
de femeia care mă cunoștea foarte bine,
nu pot să spun că mă iubea
dar nu mă mințea niciodată:
mă trezea în fiecare dimineață
la ora șase fix,
ea făcea cafeaua, pregătea masa,
scula copiilor,
ne trimitea pe toți la munca noastră,
cumpăra în drumul spre casă pine și flori,
saluta fluturii de pe cărarea cu pietre,
da păsărilor aripi de zbor,
legea necesarii la stîlpul porții
își sufleca minilele, apăta vasele,
citea lecțiile copiilor,
ne oferea cite un poem pe bucăți de hirtie
și după ce scăpa de toanele noastre
mă conversea în limba ei
despre cărți și despre inimile lor.

Oaspeți

Interpretarea a avut vigoare, tumult,
erolam însă totul a-a sprîjinit pe res-
pectul datelor parituri, în pagina cu
portative beethoveniană existînd nu
numai ethos ci, în primul rînd, expresie
la care se ajunge numai și numai
dacă elementele de formă sînt bine
înțelese, dacă frazează este corectă,
dacă doazele între compartimentele
orchestrale ascultă de logica clastică-
mului vienez.

Am mai ascultat, în primă audție,
Cantata „Ca om al țării” de Liiana Ale-
xandra, pe versuri de Nicolae Dragoș.
Prima impresie, impunîndu-ți-se la
audție, este admirația în fața unei
stimte care, cu mijloace putine (înă
pregnanță) reușește să construiască un
întreg muzical coerent și divers în
același timp. Aceste puține mijloace
sînt fie motive de arginție populară,
fie procedee de orchestrație, fie moda-
lități în care segmente ale lucrării „dau
replica” altor segmente ale aceluiași
lucrării. Sînt fapte pe care melomanii
le-a putut înțînii și în celelalte lu-
crări ale acestei interesante compozi-
toare și pe care le-ar putea reîn-
cred, sub eticheta cuprînzoare, sim-
țetice (înă și ușor simplificatoare,
prin forță împrejurișiri) de „claritate”
în minuirea mijloacelor expresive.
Cu alte cuvînte, lucrarea este
bine scrisă, atent structurată iar dru-
mul spre sensibilitatea ascultătorilor
este, în asemenea cazuri, scurt și de
efect.

Viorel Crețu

REMEMORARI

Scrisoare spre stele

Sint singur, Nichita, in casa pazita de tremurul visinelor incaminate de sperante...

In cimitirul batrin, prabusit in uitare, cel zburat de langa noi asculta cum scrie deasupra lor rojile Carului Mare...

Mai demult, stind amindno sub visinel ce acum ruginesc inct, mama mi-a cintat cu glasul ei desuet un cftec desuet ca melan-

Bronz de Nicolae Kruch

Mircea Micu

Profesorul meu de literatură

Urmare din pag. 1

vara, cum se poate vedea in biblioteca acad-

Eu insuni am, in biblioteca mea, un aseme-

Ca sa nu pota fi identificat si, deci, oprit

Lipsea toate indicatiile pe care le gasim pe

Lipsea, din "Primavara", si filele rosii (pa-

La inceput mi s-a parut ca profesorul meu

La inceput mi s-a parut ca profesorul meu

La inceput mi s-a parut ca profesorul meu

La inceput mi s-a parut ca profesorul meu

„Eu sunt numai numele meu“

Urmare din pag. 1

răspuns: Eu sunt numele meu. / Schimbă-ți

Ceea ce despre se pare ciudat este însă că

Nichita a avut destinul (fericit, nefericit?)

doar de cel al casei. Fata profesorei păstra

aproape nebagat in seama de ceilalți. Alceva

doar de cel al casei. Fata profesorei păstra

aproape nebagat in seama de ceilalți. Alceva

coplesită de cumulat altor „autorități“ pre-

doar de cel al casei. Fata profesorei păstra

aproape nebagat in seama de ceilalți. Alceva

doar de cel al casei. Fata profesorei păstra

aproape nebagat in seama de ceilalți. Alceva

doar de cel al casei. Fata profesorei păstra

aproape nebagat in seama de ceilalți. Alceva

doar de cel al casei. Fata profesorei păstra

aproape nebagat in seama de ceilalți. Alceva

doar de cel al casei. Fata profesorei păstra

aproape nebagat in seama de ceilalți. Alceva

aproape nebagat in seama de ceilalți. Alceva

aproape nebagat in seama de ceilalți. Alceva

aproape nebagat in seama de ceilalți. Alceva

aproape nebagat in seama de ceilalți. Alceva

victor beda

bec la rindul lor. Directoarea imi reprozează

bec la rindul lor. Directoarea imi reprozează

bec la rindul lor. Directoarea imi reprozează

bec la rindul lor. Directoarea imi reprozează

bec la rindul lor. Directoarea imi reprozează

bec la rindul lor. Directoarea imi reprozează

CUMPANA

Cintec antic

Era intr-o zodie tulbure alături de inii volam a-ajung eu

George Alboiu

naghib mahfuz

LAUREAT AL PREMIULUI NOBEL PENTRU LITERATURĂ, 1988

Săptămânalul castril Al-Akhar, la care recentul deținător al premiului Nobel pentru literatură, Naghib Mahfuz, colaborează în mod obișnuit...

RĂSPUNSUL ESTE NU!

Prin școală se răspîndise vestea că fusese numit un nou director și ea auzi noutatea pe cînd se afla în cancelarie...

Si mama îi răspunde: — Nu ne interesează aspectul lui; ceea ce are importanță este cum explică lecțiile...

Se vede de curând deversarea transpirației și vezi că-ți ține mâna...

mențiunea tragiciei sale pozitive. Descoperise că ea nu-l iubea...

Cunoștea bine cit de mulți prețuiește independența în așa că te las să hotărăștii singură...

— Așadar, am venit și îmi îndeplinesc promisiunea pentru că te iubesc.

— De asemenea a mai spus: — Situația îți place învățămîntul...

— Atunci simți o ură cum nu mai întâlnise niciodată în viața ei...

— Mamei îi răspunde fără oculari: — Nu.

— Si mama îi replică: — Mă uimit faptul că nu ai lăsat această hotărîre...

— De ce mă refuzi? Nu-ți dai seama de consecințe?

— Ea replică cu un ton aspru, la care el nu mai se aștepta...

— Pentru mine oricare va urma este de preferat faptului de a accepta căsătoria cu tine.

— După terminarea studiilor dorise să-și ocupe timpul liber și din această cauză se angajase ca profesor...

— Nu îți place nimeni? — o întrebă mama.

— Nu are decît să treacă, eu sînt mulțumită. Zilele treceau și ea continua să îmbătănească...

— Este adevărat să se simte nefericit din cauza apariției din nou în viața ei a acestui bărbat și pentru faptul că...

— Nu, ? Vreau să zic, te-ai căsătorit? — Si în final se hotărăse că trebuia atunci cînd vrea să intre în conversație, ea răspunde...

— Ti-am mai spus: să simți foarte bine.

În românește de Esdra Alhasid

Poezie elenă contemporană

DIMITRI PAPADITSAS

Luna

N-ai luat seama că într-o noapte în mare tăină, în virtul picioarelor am luat toate oasele noastre...

Să slăvim acum luna — nimeni n-o să ne spună c-o avem în sin ce pe-un făt...

Și încă ceva: dacă-ți vor cere să dezvălui taina, răspunde c-o mînelună: „Există doar o lună, doar una, cea de pe cer”.

NIKOS PAPPAS

Oameni

Oamenii din nou vor începe? Din nou vor începe marșul greu în păduri, trecători solitari prin deșert?

Cucuvelele își pînă pentru frații lor, zbură pietroase pentru despărțirea noastră...

— mîinile noastre uscate — crengi în decembrie

REVISTA STRAINA

APARIȚIA SERIALEI DE BENZI DESENATE „CAPITAN AFRICA” (CAPITANUL AFRICA) reprezintă o realizare remarcabilă...

Ecoul serialului este un negru cu trup atletice îmbrăcat într-un combinon de culoare verde avînd pe piept emblema condusului...

De-a lungul anilor seriile de benzi desenate difuzate în Africa îl prezentau pe Fantomas și pe Tarzan acționînd în Africa...

„REVISTA „CUBA INTERNATIONAL” A PUBLICAT SUB REDACȚIA lui Pompeno Pinc un articol dedicat lui Luis Marti...

„Flora cubaneză” trădează claritatea așidui, neliniștile ale lui Luis Marti...

„DINTRU UN RECENT INTERVIU ACORDAT DE JOHN UPPDKE ziaristului Artiom Borovik de la „Ogoniok”...

„Spermet-mi, dacă eu aș fi Uppdke iar dv. reporterul lui „Ogoniok”, ce m-ați întrebat? — Laș întreba de Uppdke de ce abordează mereu teme omenilor din mediile mijlelor, viața lor...

Încă nu v-am spus ce frîg ne era încă nu v-am arătat ochii în umbră-ngropați, oamenii din nou vor începe?

GHIORGHIOS SEFERIS

Descriere

Ea se apropie cu ochi tulburi de mina sculptată mina ce-a fînt picioarea mina ce-a fînt creionul...

TAKIS VARVITSIOTIS

Cînd poezul...

Cînd poezul își aruncă privirile spre miracolul de zi cu zi se topește una cînta cu toate arktările morții...

În românește de Geo Vasile

Lirică din R.S. Cehoslovacă

EVA BERNARDINOVA

Născuțului din mînc

Încelează să fluteri și scoate-ți mîinile din buzunar cînd varheșe cu tine

Tu nu ești un obiect găsit întîmplător nu ești fulgerul pierdut în labirintul pîntecului...

Tatăl tău și-a petrecut privirea mîinii și buzele aspre peste netezimea mea...

În Are o înfășurare nu prea plăcută, însă eradică bine problema.

KAREL SIS

Cuvînt, cuvînt, cuvînt

Cuvînt fără epăvălă se vîntură din gară-n gură...

Cuvîntul sterge rădăcina prin zărare...

Cuvînt din cărți născuțel, scris negru pe alb...

„Flora cubaneză” trădează claritatea așidui, neliniștile ale lui Luis Marti...

„DINTRU UN RECENT INTERVIU ACORDAT DE JOHN UPPDKE ziaristului Artiom Borovik de la „Ogoniok”...

„Spermet-mi, dacă eu aș fi Uppdke iar dv. reporterul lui „Ogoniok”, ce m-ați întrebat? — Laș întreba de Uppdke de ce abordează mereu teme omenilor din mediile mijlelor...

„REVISTA „CUBA INTERNATIONAL” A PUBLICAT SUB REDACȚIA lui Pompeno Pinc un articol dedicat lui Luis Marti...

„Flora cubaneză” trădează claritatea așidui, neliniștile ale lui Luis Marti...

„DINTRU UN RECENT INTERVIU ACORDAT DE JOHN UPPDKE ziaristului Artiom Borovik de la „Ogoniok”...

„Spermet-mi, dacă eu aș fi Uppdke iar dv. reporterul lui „Ogoniok”, ce m-ați întrebat? — Laș întreba de Uppdke de ce abordează mereu teme omenilor din mediile mijlelor...

„REVISTA „CUBA INTERNATIONAL” A PUBLICAT SUB REDACȚIA lui Pompeno Pinc un articol dedicat lui Luis Marti...

„Flora cubaneză” trădează claritatea așidui, neliniștile ale lui Luis Marti...

„DINTRU UN RECENT INTERVIU ACORDAT DE JOHN UPPDKE ziaristului Artiom Borovik de la „Ogoniok”...

„Spermet-mi, dacă eu aș fi Uppdke iar dv. reporterul lui „Ogoniok”, ce m-ați întrebat? — Laș întreba de Uppdke de ce abordează mereu teme omenilor din mediile mijlelor...

„REVISTA „CUBA INTERNATIONAL” A PUBLICAT SUB REDACȚIA lui Pompeno Pinc un articol dedicat lui Luis Marti...

„Flora cubaneză” trădează claritatea așidui, neliniștile ale lui Luis Marti...

„DINTRU UN RECENT INTERVIU ACORDAT DE JOHN UPPDKE ziaristului Artiom Borovik de la „Ogoniok”...

„Spermet-mi, dacă eu aș fi Uppdke iar dv. reporterul lui „Ogoniok”, ce m-ați întrebat? — Laș întreba de Uppdke de ce abordează mereu teme omenilor din mediile mijlelor...

„REVISTA „CUBA INTERNATIONAL” A PUBLICAT SUB REDACȚIA lui Pompeno Pinc un articol dedicat lui Luis Marti...

„Flora cubaneză” trădează claritatea așidui, neliniștile ale lui Luis Marti...

„DINTRU UN RECENT INTERVIU ACORDAT DE JOHN UPPDKE ziaristului Artiom Borovik de la „Ogoniok”...

„Spermet-mi, dacă eu aș fi Uppdke iar dv. reporterul lui „Ogoniok”, ce m-ați întrebat? — Laș întreba de Uppdke de ce abordează mereu teme omenilor din mediile mijlelor...

„REVISTA „CUBA INTERNATIONAL” A PUBLICAT SUB REDACȚIA lui Pompeno Pinc un articol dedicat lui Luis Marti...

„Flora cubaneză” trădează claritatea așidui, neliniștile ale lui Luis Marti...

„DINTRU UN RECENT INTERVIU ACORDAT DE JOHN UPPDKE ziaristului Artiom Borovik de la „Ogoniok”...

„Spermet-mi, dacă eu aș fi Uppdke iar dv. reporterul lui „Ogoniok”, ce m-ați întrebat? — Laș întreba de Uppdke de ce abordează mereu teme omenilor din mediile mijlelor...

„REVISTA „CUBA INTERNATIONAL” A PUBLICAT SUB REDACȚIA lui Pompeno Pinc un articol dedicat lui Luis Marti...

„Flora cubaneză” trădează claritatea așidui, neliniștile ale lui Luis Marti...

„DINTRU UN RECENT INTERVIU ACORDAT DE JOHN UPPDKE ziaristului Artiom Borovik de la „Ogoniok”...

„Spermet-mi, dacă eu aș fi Uppdke iar dv. reporterul lui „Ogoniok”, ce m-ați întrebat? — Laș întreba de Uppdke de ce abordează mereu teme omenilor din mediile mijlelor...

„REVISTA „CUBA INTERNATIONAL” A PUBLICAT SUB REDACȚIA lui Pompeno Pinc un articol dedicat lui Luis Marti...

„Flora cubaneză” trădează claritatea așidui, neliniștile ale lui Luis Marti...

„DINTRU UN RECENT INTERVIU ACORDAT DE JOHN UPPDKE ziaristului Artiom Borovik de la „Ogoniok”...

„Spermet-mi, dacă eu aș fi Uppdke iar dv. reporterul lui „Ogoniok”, ce m-ați întrebat? — Laș întreba de Uppdke de ce abordează mereu teme omenilor din mediile mijlelor...

„REVISTA „CUBA INTERNATIONAL” A PUBLICAT SUB REDACȚIA lui Pompeno Pinc un articol dedicat lui Luis Marti...

„Flora cubaneză” trădează claritatea așidui, neliniștile ale lui Luis Marti...

„DINTRU UN RECENT INTERVIU ACORDAT DE JOHN UPPDKE ziaristului Artiom Borovik de la „Ogoniok”...

„Spermet-mi, dacă eu aș fi Uppdke iar dv. reporterul lui „Ogoniok”, ce m-ați întrebat? — Laș întreba de Uppdke de ce abordează mereu teme omenilor din mediile mijlelor...

„REVISTA „CUBA INTERNATIONAL” A PUBLICAT SUB REDACȚIA lui Pompeno Pinc un articol dedicat lui Luis Marti...

„Flora cubaneză” trădează claritatea așidui, neliniștile ale lui Luis Marti...

Luceafărul

Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA

Redactor șef: Nicolae Dan Frunteleto Mihai Ungheanu (redactor șef adjunct) A. J. Zăinescu (secretar responsabil de redacție)

REDACȚIA: București, Piața Școlii nr. 1, tel. 17 72 09 ADMINISTRAȚIA: Calea Victoriei nr. 115, tel. 54 24 96 Tiparul executat la: COMBINATUL POLIGRAFIC CASA ȘCINTEI